

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH), v Tatobitech (TT), v Loukově (LK) nebo v Ropraticích (RP)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech
od 12.11.2012 do 25.11.2012

- 1 Jaký je severní soused ČR?
 - a) Německo
 - b) Slovensko
 - c) Polsko
- 2 Kolik je v ČR krajů?(vč. Prahy)
 - a) 6
 - b) 8
 - c) 14
- 3 Jaká je nejdelší jeskyně v ČR?
 - a) Amatérská
 - b) Punkevní
 - c) Koněpruská
- 4 Kolik má ČR obyvatel?
 - a) 7 540 000
 - b) 10 281 000
 - c) 11 579 000
- 5 Jaká je největší chráněná krajinná oblast ČR?
 - a) Krkonošská
 - b) Beskydy
 - c) Křivoklátsko
- 6 K jakým světovým organizacím je připojena ČR?
 - a) Evropská unie, NATO
 - b) Evropská unie, OPEC
 - c) Evropská unie
- 7 Kolik je v ČR senátorů?
 - a) 80
 - b) 81
 - c) 200
- 8 Do jakého moře se vlévá Vltava?
 - a) do Severního
 - b) do Baltského
 - c) do žádného
- 9 Jaká je neobjemnější přehrada v ČR?
 - a) Lipno
 - b) Orlík
 - c) Želivka
- 10 Jaká je nejzápadnější obec v ČR?
 - a) Krásná
 - b) Aš
 - c) Bukovec

den	hod.	úmysl
12.11.	pondělí	-----
13.11.	úterý	Památka sv. Anežky České
	KK 16:30	dětská bohoslužba - za farní společenství
	KA 18:00	za živé a zemřelé z rodů a duše v očistci
14.11.	středa	KA 8:00 za duše zemřelých rodičů a sestru s manželem
15.11.	čtvrtek	-----
16.11.	pátek	KA 18:00 za Boží pomoc pro Michaelu
17.11.	sobota	DD 13:30 za farní společenství
	KA 18:00	za zemřelou Marii a Ferdinanda
18.11.	neděle	33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO 8:30	za zemřelého Emila Honegra, rodiče a sestry
	TT 10:00	na úmysl
	CH 15:00	na úmysl

den	hod.	úmysl
19.11.	pondělí	-----
20.11.	úterý	KA 18:00 za zemřelého P. Miloslava Franka
21.11.	středa	KA 8:00 za zdraví, Boží pomoc a pokoj v rodině Chomajových
22.11.	čtvrtek	Památka sv. Cecílie
	KA 8:00	za zemřelého Zdeňka Stehlíka, rodiče a sourozence
23.11.	pátek	KA 18:00 za zemřelé manžele Kociánovy
24.11.	sobota	DD 13:30 za zemřelého P. Jana Slivku
	KA 18:00	za zemřelou maminku
25.11.	neděle	SLAVNOST JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
	KO 8:30	za zemřelou Kateřinu Derflovou
	TT 10:00	na úmysl

1- c / 2- c / 3- a / 4- b / 5- b / 6- a / 7- b / 8- c / 9- b / 10- a

UPOZORNĚNÍ: v sobotu 1.12. bude v kostele v Semilech při ranní mši svaté společně udílení Svátosti nemocných

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

(13.11.)

(kolem r. 1211– 2. března 1282)

Narodila se jako česká princezna, nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a královny Konstancie Uherské. Patřila k nejvýznamnějším představitelkám panovnické dynastie Přemyslovců.

Ve třech letech byla (spolu se sestrou Annou) dána na výchovu do cisterciáckého kláštera v Třebnici a dále k premonstrátkám do Doksan, kde získala rozsáhlé vzdělání. V roce 1225 se tehdy čtrnáctiletá Anežka opět vrátila do Prahy.

Anežka společně s bratrem Václavem I., založila v Praze na Starém Městě v roce 1232 špitál, jenž byl rozšířen na základě řehole sv. Augustina na řád a jeho stanovy roku 1252 papež potvrdil jako mužský špitální a rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou, dále se sídlem při kostele sv. Františka u mostu. Je jediným původem českým řeholním řádem. Jeho členy směli být pouze Češi rodem po otci i po matce. Řád brzy získal velkou popularitu a rozšířil se v Čechách.

Roku 1234 Anežka opět se svým bratrem v Praze Na Františku založila a vedla stavbu nového podvojného kláštera žen a mužů řehole sv. Františka, později nazývaných klarisky a minorité. Klariskám se stala první představenou.

V roce 1238 se postavení abatyše i titulu vzdala, úřad zůstal neobsazen až do její smrti. Po zbytek života se nechala titulovat jako starší sestra. Anežka usilovala o osobní a nezištnou svatost s pokorou a láskou ve službě nemocným, chudým i spolusestrám. Kromě toho tato vysoce vzdělaná a moudrá žena psala a četla v češtině, latině, němčině a italštině. Dopisovala si s papežem i se svatou Klárou.

O kanonizaci Anežky České usilovala již její praneteř, královna Eliška Přemyslovna.

Teprve roku 1874 byla Anežka z podnětu pražského arcibiskupa a kardinála Bedřicha Josefa Schwarzenberga papežem Piem IX. prohlášena za blahoslavenou, 12. listopadu 1989 ji papež Jan Pavel II. svatořečil.

PESIMISMUS NAD CÍRKVÍ

Když klesám na duchu a přepadají mě záchvaty pesimismu nad stavem dnešní církve, sáhnu někdy po historické církevní četbě. Pomáhá mi pohled do minulých období dějin víry a církve. Utěšuje mě, že „tenkrát“ to také nebylo lepší než dnes.

Povzbuzuje a utěšuje mě, když s úžasem hledím, jak z malých počátků může Boží Duch nechat vyrůst něco velikého. Takový pohled zpět posiluje mou důvěru, že i dnes hledá skuliny, skrze které působí v nás a v tomto světě...

V každé generaci Duch Boží nově zjevuje Ježíšovo evangelium skrze lidi... On není duchem uniformity. Jak pestrý a rozmanitý je Duch Boží, tak jsou pestré osudy lidí, v jejichž srdcích působí...

Tento svět nutně potřebuje lidi, kteří budou zvat Ducha Božího do svého života. Tento svět nutně potřebuje lidi, kteří budou dosvědčovat Ducha Kristova. Tento svět nutně potřebuje lidi, kteří jej odhalí druhým, kteří mu dají lesk a přitažlivost, kteří rozšíří jeho „vůni“ po všech končinách země.

(podle knihy Joachima Wanke, Postavit světlo na svícen)

NAŠE VLASTNÍ SVATOST

Kdo byl apoštol Pavel, to celkem víme. A proto nás nepřekvapuje, že sebe sama označuje za „povolaného apoštola Ježíše Krista“. Pavlovo konání i jeho autorita na ničem jiném nespočívá, než právě na tomto "povolání" a "poslání" (apostolos = poslaný).

Ale kdo byli korintští křesťané, kteří jsou označováni jako „svatí“, „povolání do stavu svatých“? Vynikající společnost? Poloviční andělé? Elita v tehdejší křesťanstvu? Vůbec ne! Z další části dopisu vysvítá, že byli mnohdy chybující, hádající se, nechápající, oč v křesťanství v posledku jde. Proč je tedy Pavel nazývá svatými?

Rozhodně ne ze zdvořilosti! Ani ne v nějakém nadneseném významu. Ale proto, že byli "posvěceni v Kristu Ježíši". Jejich svatost je v prvé řadě věci Kristovy milosti, následek vyvolení - křtu. Je to tedy „to Boží“, co v nich bylo křtem, milostí uskutečněno. Něco, co tu je a co oni vlastně mají v sobě objevovat. Což ovšem neplatí jen o křesťanech tehdy v Korintě, ale o všech a vždy, tedy i o nás.

My jsme v paradoxní situaci. Pro většinu křesťanů je svatost něco, co sice u druhých (světců) právem uctívají, ale co se jich samotných jakoby netýká, s čím nemají nic společného. A tak je už jen krůček k tomu, aby křesťan považoval sebe samého bez pochybností za „obyčejného člověka“, za někoho, kdo se musí starat o svůj život jako ostatní, trochu poctivě, trochu ne - jak to zrovna jde - jako někdo, kdo se sice modlí, chodí do kostela, věří, nedělá snad velké hříchy, ale kdo je vlastně svým smýšlením, postojem, jistotami tak trochu jako ostatní, protože, jak si říká, to snad ani jinak nejde. A svatost - to je něco, co pro něj leží nanejvýš v budoucnosti, až nebude mít starosti, až bude mít čas, až děti vyrostou, až bude v penzi.

Z pedagogiky je známo, že člověk, kterému se stále opakuje, že je neschopný, nesamostatný, prostě k ničemu, po čase skutečně takovým bude, že se přizpůsobí tomuto obrazu, který je mu stále předkládán. Zrovna tak křesťan, který si na sobě žádné stopy svatosti (tedy Božího působení!!) nepřipouští, se asi skutečně stane po čase tím, kdo je jen „jako druzí“.

Jde tedy o to namlouvat si, že jsme něco, čím ve skutečnosti nejsme? Vůbec ne! Jde ale o to, uznat, co s námi ve křtu udělal Kristus. Uznat, že skrze něj jsme se stali Božími, a proto svatými. A na tomto sebevědomí stavět a žít jako na nejhlubší pravdě, kterou o sobě samých (a taky o druhých křesťanech!) víme.

(Aleš Opatrný)

O NAVONĚNÉ „REKLAMĚ“

Jistě jste ji viděli... Atraktivní a zábavná podívaná, dobrý způsob, jak zahájit neděli. Na obrazovce vidíte auto s kaskadérem, psa na skateboardu, valícího se tučňáka...

Znamení doby. No jasně. Je atraktivnější a zábavnější hledět na hlouposti v televizi než na sebe - a do sebe. A navíc v neděli.

Pomni, abys den sváteční světil, přece znamená začít neděli modlitbou, vyznáním svých hříchů a pokornou prosbou o odpuštění. Uznejte, copak je na tom zábavného?

Všimněme si, jak plíživě a nenápadně média jako nové náboženství vytěšňují nárok jednoho z Božích přikázání. Milý člověče, hled' na oltář TV obrazovky a ne na stůl Páně... A jak začínáte neděli vy?

(Jana Šilerová)

Na první fotce je detail ze vstupní brány. Na druhé fotce je zachycen dvůr Dar Comboni, kde hrajeme ping pong, učíme se, pijeme kafe a čaj, jíme arabský chléb a pálivé papričky,...

Z VRABČÁKU K NILU

Díl osmý: O skutečném důvodu mého káhirského pobytu

Drazí mí Semilané a další přátelé, promiňte mi toto sebe-středně zabarvené odbočení, nicméně zdá se mi vhodné, abych touto formou upozornil a zdůraznil, proč vlastně v Káhiře jsem, a proč zde pobývám. Je toho tolik, co bych sem měl napsat, hlavně bych sem měl vypsát celé své srdce, které v sobě nese otisk celé cesty od mé kolébky... nicméně v zájmu čtivosti a únosné délky ledacos zkrátím, občas nějak příkrášlím, něčím proložím. Tedy prosím, omluvte nejenom to, že budu psát hodně o sobě; nejenom to, že budu psát s gramatickými a stylistickými chybami; ale prosím omluvte i to, že se následující věty budou pouze *blížit* skutečnosti.

Jak většina z vás ví, před mnoha lety jsem se hlásil do semináře za litoměřickou diecézi, ovšem neúspěšně. Mé vnitřní, v srdci ukryté, volání ke kněžství, však žilo dál. Ale co žilo, ono bylo někdy i pěkně řvoucí, někdy zase jen šeptající, pomalu proměňovalo můj život i mé rozhodování. Mezi otisk tohoto podivuhodného vnitřního volání patřila i ta skutečnost, že jsem studoval jako laik teologii; že jsem ji vystudoval; že jsem pokračoval doktorátem.

Nyní trochu obecně a zjednodušeně: ke kněžství je z díkce kanonického práva nutné splnit mj. dvě podmínky: prožít čtyřletou duchovní formaci, která obvykle spadá pod pobyt v kněžském semináři při souběžném studiu základního kurzu teologie. Absolvování magisterského studijního programu v teologii je onou druhou podmínkou.

Po několika letech a s přispěním rad zkušených duchovních vůdců jsem se rozhodl opětovně do semináře přihlásit, již za Prahu a pražskou arcidiecézi. Nebylo to rozhodnutí lehké a popis toho, co jsem prožíval by vydalo na knihu. Bylo to období, kdy jsem měl už skoro doktorát z teologie hotový. Při přijímacích zkouškách jsem byl přijat! *Deo gratias!*

Arcibiskup kard. Dominik Duka prosazuje, aby každá duchovní formace byla zároveň propojena se studiem. I v mém případě toto prosazoval, a protože díky skoro již zakončenému doktorátu bylo zbytečné pokračovací studium teologie, tak mi velkoryse nabídl, ať si vyberu obor, který bych rád studoval (nejlépe v Římě), a který by byl uplatnitelný v české církvi. Po dlouhém několika měsíčním rozlišování a přemítání jsem zjistil, že v Římě existuje specializovaný *Papežský institut pro arabistiku a islamologii*. Dá-li se to tak říci: neváhal jsem ani chvíli, nicméně vše muselo zrát a dozrávat v rozhovorech s přáteli i představenými, a zvláště v rozhovoru s Tím, který Je! Kontaktoval jsem tedy své duchovní rádce a přátele a ptal se jich na názor ohledně studia na tomto (pro nás) exotickém institutu. Vesměs všichni tito mí přátelé a rádci byli pro. Podpora otce biskupa Malého byla jakýmsi završením tohoto mého hledání a zároveň byla jakousi „lidskou pečetí“ Božího Ano. Po všech těchto

momentech a dalších a dalších modlitbách jsem se tedy rozhodl, že budu studovat arabštinu a islamologii.

Proč zrovna tyto podivné obory? Jednak mne tyto obory přitahovaly delší dobu, ovšem v obecnější rovině, totiž nakolik se dotýkaly mé milované orientalistiky a mého milovaného dálného Východu. A pak jsem přesvědčen o tom, že Bůh si nás vede, tam kam chce. Ono totiž, drazí přátelé, nešlo o to: VYBRAT SI ŠKOLU! To by bylo příliš lidské a příliš vypočítavé chápání oné situace. Celá situace byla docela jiná a ten prvotní a nejdůležitější úmysl zněl: SLYŠÍM VOLÁNÍ BÝT KNĚZEM A JÁ SE CHCI TOMUTO VOLÁNÍ PODŘÍDIT A POSLECHNOUT HO a to vč. splnění podmínek, které vyřknou církevní představitelé! Když to trochu přeženu: pokud by kard. Dominik Duka po mne vyžadoval vojenskou službu v Brdech...šel bych do Brd! Pokud by po mně vyžadoval několikaletou službu v nemocnici...šel bych do nemocnice! Pokud by po mne vyžadoval, abych se naučil zpívat...šel bych se učit zpívat! On však po mne chtěl další studium...a tak jsem hledal obor, který bych mohl vystudovat... snad jsem tedy tam, kde mne chtěl mít On!

Vraťme se však k původnímu příběhu. Příjímací zkoušky do semináře a rozhodování se o oboru studia probíhalo v době, kdy jsem ještě neměl ponětí, že onen *Papežský institut arabistiky a islamologie* klade důraz na to, aby student před započítím římských studií uměl velmi dobře arabsky.

Pro tento důvod úzce spolupracuje s misionáři comboniány, kteří v Káhiře mají svůj studijní institut (*Dar Comboni for Arabic Studies*) a tedy dokáží potencionálně zájemce římských studií během jednoho či dvou let dobře připravit v hovorové i klasické arabštině. A tím se dostávám k zodpovězení otázky, proč jsem zde! Proč zde v Káhiře pobývám: abych za nějaký čas mohl studovat v Římě *Papežský institut arabistiky a islamologie*!

Ovšem chci ještě jednou a zcela jasně zopakovat a zpevnit, že prvotním a hlavním důvodem je věc mnohem důležitější a mnohem hlubší! Jsem zde, abych se připravil ke kněžské službě a abych pro tuto službu byl náležitě duchovně a intelektuálně zformován! Ano, ano i zde v káhirských končinách!!! A přesně tento bod je uskutečňován s plným vědomím mých představených (J. E. kard. Dominika Duky a Mons. otce biskupa Václava Malého) pod vedením otců misionářů comboniánů.

Nyní ještě krátce popíšu, jak ta má formace vlastně vypadá. Jak se mi nyní, začátkem listopadu, zdá, formace má minimálně dvě stránky: vnější a vnitřní. Nyní vám popíši vnější stránku formace, tedy v podstatě můj a náš denní řád.

Tedy: vstávám kolem 5:45, následuje ranní hygiena, příprava mátového čaj a modlitba denní četby z breviáře - to většinou dělám v češtině, abych tomu dobře rozuměl. Poté následuje modlitba růžence a ranní rozcvička s ranní sprchou. V 6:45 odcházím do kaple. Tam již můj spolužák combonián ze Zambie Brighton chystá víno a hostie na mši svatou. V 7:00 se sejdou všichni

na modlitbu ranních chval – ta je vedena v italštině a vede ji každý týden někdo jiný. Poté následuje mše svatá již v arabštině. Ihned po ní je připravená snídaně, vč. rychlého prolistování egyptských novin. V 8:00 zazvoní a začíná škola. Ta končí ve 13:00 hod. Naše komunita se schází ve 13:15 k obědu. Požehnání darů provede vždy někdo jiný. Při obědě se vždy rozsáhle povídá o všem možném v italštině a angličtině, zatím jen občasně i v arabštině.

Tématy hovorů jsou vtipy, zkušenosti z života v Africe, školní zážitky,... Já většinou tiše mlčím a směji se. Jednak mi ostych nedá, abych se „jazykově ztrapnil“ před stokrát lepšími vypravěči, jednak nenacházím slova, jak bych zformoval tu kterou příhodu z Česka. Navíc, řekněme si to upřímně: jak mohu konkurovat zážitkům z návštěvy Iva v rodné vesnici mého otce představeného o. Richarda z Ugandy? Nebo Brightonův zážitek ze setkání tváří v tvář smrtonosně jedovatému hadu?

Vraťme se k formaci: odpoledne následuje procházka (nebo „siestově-meditativní“ odpočinek na posteli) s modlitbou růžence a studium. Kolem 18:00 pak opět začnu modlitbu růžence a odcházím do kaple, kde rozjímám nad nějakým duchovním textem. V současné době to jsou františkánské prameny, v neděli texty ze spirituality Charlese de Foucaulda. V 19:00 se opět všichni sházíme k modlitbě nešpor, po nichž následuje večeře. Večeře je dobrovolná a časově volná. Můžeme na ni přijít kdykoliv, případně ji vynechat.

Po večeři dodělávám denní resty, případně si něco přečtu. Pochopitelně v tuto dobu nejčastěji vzpomenu na nějaký domácí úkol a tak rychle hledám, zmatkuji a dopisuji. Kolem 21:00 si zacvičím, pomodlím se růžencem, korunku k Božimu milosrdenství a kompletář a pomalu odcházím spát. Tento program se trochu mění v sobotu a v neděli, kdy mši svatou v ranních hodinách v komunitě nemáme. Tehdy chodíme do kostela sv. Josefa na večerní mši svatou od 18hodin. Zde také můžeme pravidelně navštěvovat adoraci.

Pravidelně se také naše komunita má scházet ke společnému posezení a pročtení papežských dokumentů. Prozatím se toto setkání uskutečnilo dvakrát. Také bych se měl pravidelně setkávat s někým, kterého bych mohl nazvat spirituálem, případně duchovním vůdcem... o tom a o něm, však někdy příště.

Milí a drazí Semilané, je mi z těchto řádků tak nějak podivně. Připadá mi, že zde pyšně vynáším dary, které mi Bůh svěřil a vydávám je za své! O těchto věcech bych nejradši vůbec nic nepsal a spíše je říkal z očí do očí svým blízkým... například někde na Převratech u kapličky, nebo panu faráři nad sklenkou vína. Z druhé strany je však nutné si stále připomínat, proč jsem zde a co je mým hlavním úkolem!

Mí milovaní Semiláci a Semilané, a mnozí další přátelé, necht' Vás sv. Petr a Pavel, sv. Zdislava, sv. Jan Křtitel a Panna Maria – Královna hor, ochraňují a doprovázejí ve Vaší každodenní činnosti!

Váš i Kristův, poutník k Arabům, Lukáš